

Dosarul nr. 2ra-1835/21

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: V. Gîrleanu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: N. Budăi, I. Cotruță, V. Mihailă

ÎNCHEIERE

8 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Gheorghe Străisteanu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Gheorghe Străisteanu și Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la
constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și
repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 21 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 25 februarie 2021, Gheorghe Străisteanu a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Ministerului Justiției, solicitând să fie constatată încălcarea
dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei civile din 3 septembrie 2018 și
încasarea sumei de 4 000 de lei cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral
cauzat prin această încălcare.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 3 septembrie 2018, a depus
la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani cerere de chemare în judecată împotriva
Inspectoratului de Poliție Buiucani cu privire la repararea prejudiciului material și
moral cauzat prin încălcarea dreptului de acces la informație.

La 10 februarie 2021, Curtea Supremă de Justiție a emis pe caz o decizie
irevocabilă.

Astfel, a invocat că examinarea cauzei civile nr. 3-416/18, care urma să fie
examinată în mod de urgență, prioritar, a durat 2 ani și 6 luni, cu încălcarea gravă
a termenului rezonabil.

Consideră că aceste acțiuni vădit ilegale comise de instanțele naționale, cad
sub incidența prevederilor Legii nr.87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de
către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen
rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii
judecătorești.

Iar, prin această încălcare i s-a cauzat un prejudiciu moral, estimat în mărime
de 4 000 lei.

Prin hotărârea din 27 mai 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Gheorghe Străisteanu împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și repararea prejudiciului moral.

La 3 iunie 2021, Gheorghe Străisteanu a declarat apel împotriva hotărârii, solicitând casarea ei și pronunțarea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 21 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Gheorghe Străisteanu și s-a menținut hotărârea din 27 mai 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

În motivare, Colegiul instanței de apel a conchis că acțiunea este neîntemeiată, iar hotărârea contestată legală, deoarece, în circumstanțele relevate și în contextul normelor de drept, se atestă că nu sunt întrunite condiții necesare și suficiente pentru a admite pretențiile reclamantului/apelantului.

A reținut că termenul de aproximativ doi ani și cinci luni, în care a fost judecată cauza civilă intentată la 3 septembrie 2018, în toate trei instanțe, nu reprezintă un termen exagerat, nefiind stabilite motive de a constata că judecata a avut loc cu încălcarea termenului rezonabil.

La 25 octombrie 2021, prin intermediul poștei electronice (f.d.118), Gheorghe Străisteanu a declarat recurs împotriva deciziei din 21 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului, a invocat că decizia este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată în baza temeiurilor de recurs prevăzute de art. 432 alin. (2) lit. a), c) și alin. (3) lit. b) din Codul de procedură civilă.

Recurentul a susținut că hotărârea și decizia nu corespund cerințelor art. 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost comunicată recurentului la 25 octombrie 2021, prin intermediul poștei electronice (f.d.117), iar recursul a fost depus la aceeași dată (f.d.118), în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Copia cererii de recurs a fost expediată pentru cunoștință Ministerului Justiției la 1 noiembrie 2021, însă până la data examinării admisibilității recursului, intimatul nu a depus referință prin care să expună poziția privitor la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Gheorghe Străisteanu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Gheorghe Străisteanu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari